

som følge efter Lønningstillægene paa 15 pCt. af de første 1,600 Kr., falde bort, men Maximalgrændsen bliver helt igjennem bevaret. Altsaa vil dette Forslag, som er stillet fra den ærede Drdsførers Side, vedblivende give alle de høie Lønninger indtil 4,400 Kr. Dyrctidstillæg, skjøndt der ingen Dyrctid er. Det kan ikke forsvares ved, at man siger, at de skulde advares itide, thi for det Første ere de blevene advarede itide ved hele Dyrctidstillægets Karakter, idet det er blevet givet for et enkelt Aar ad Gangen paa Finantsloven, og dernæst er Advarslen givet ved de gjentagne Udtalelser, der ere faldne her i Thinget og navnlig i hele Rigsdagssamlingen issor, hvor der fra Fleres Side baade ved 2den og 3die Behandling af Finantsloven her skete Antydninger om, at der maatte ske en Forandring, og at man kun undlod det for Diebliffet, fordi man ikke ansaa det for rigtigt at tage Sagen op, og navnlig fordi man ikke havde Sikkerhed for, at den billige Tid vilde vedvare, hvad man nu vistnok kan anse for givet. Af disse to Grunde behøver man ikke for de høiere Sagers Vedkommende at vedblive med Ydelsen af dette Tillæg. Derimod er jeg enig med den ærede Drdsfører i, at med Hensyn til de lave Lønninger er det rigtigt at blive ved med Tilskudet. Jeg erkjender med den ærede Drdsfører, at der kan være Grund til at vedblive at give Dyrctidstillæg til de smaa Embeder navnlig af et Humanitets-hensyn, som der ingen Anledning er til at have ligeoverfor de Andre; men ved at gaa den Vej, som den ærede Drdsfører har foreslaaet, komme vi til at give samtlige Lønninger Dyrctidstillæg, og det kan jeg ikke indrømme er rigtigt og retfærdigt. Forskjellen paa den Sum, som der efter de forskjellige Forslag vil være at uddele, forekommer mig ikke at spille nogen afgjørende Rolle. Den ærede Drdsfører har selv beregnet Forskjellen til et Par Hundredetusind Kroner. Jeg har ikke regnet det efter, men jeg antager, at det er rigtigt, naar den ærede Drdsfører har sagt det. Men det er, som sagt, ikke det Afgjørende; det Afgjørende er, om man skal følge det Princip, at Embedsmænd med fuldstændig tilstrækkelig Sags skulde have Dyrctidstillæg, efter at selve Dyrctiden har været forbi i mange Aar, og med Hensyn til dette siger jeg da, at det er et Princip, som jeg ikke kan indrømme er rigtigt. Jeg siger, at det er saa meget mere urigtigt, som vi staa i de nærmeste Aar overfor en Revision af Lønningssløvene. Jeg veed nok, at der er Mange, som ønske at bevare det høie Dyrctidstillæg til Embedsmændene nogenlunde ubeskaaret, og jeg tror, at man maa tilstaa, at det Forslag, som er udgaaet fra den ærede Drdsfører og hans Meningsfæller, egentlig kun bestaar deri at bevare Dyrctidstillæget nogenlunde ubeskaaret. Det er en saa lille Forandring, der derved sker, at man, saaledes som den ærede Drdsfører jo selv har gjort det, kan betegne det som at være nærmest kun en Advarsel. Naar

man gaar ind paa det Forslag, vil man, paa staas der fra den Side, naar Lønningssløvene næste Aar komme til Revision, have reddet det Princip, at man staa frit med Hensyn til denne Sag. Det tror jeg ikke. Jeg indrømmer, at theoretisk er der slaaet Noget fast, nemlig at Lønningbestemmelserne kunne forandres, men jeg ser ikke, at der er nogen stor Fordel ved at slaa det fast, Ingen har jo negtet det; man har altid været enig om, at disse Lønningbestemmelser paa Finantsloven kunde forandres, og vilde man blot have det udtalt, vilde et Par Ord derom jo have været fuldstændig tilstrækkeligt. Derved opnaar man Noget, som man ikke behøver at opnaa, en theoretisk Erkjendelse, som det jo ikke er stort bevendt med. Men hvad vil Følgen blive af, at man 3 Aar efter, at Dyrctiden er opført, giver Dyrctidstillæg op til 4,400 Kr.? Det er klart, at man, naar man tager det mindre theoretisk og mere praktisk, vil rasjonere saaledes: Folkethinget har erkjendt paa den Tid, da der ingen Dyrctid var, at der skulde gives Tillæg til Lønninger paa 4,400 Kr., men det har egentlig gjort Mere end det, Folkethinget har endog slaaet erkjendt, at det har gjort for Lidt. Man kan theoretisere, saa meget som man vil, det bliver slaaet fast ved en Afstemning, og denne Afstemning vil blive betragtet saaledes, og den vil altid være en faktisk Hindring for vor Frihed med Hensyn til Fastsettelsen af de fremtidige Lønninger. Det er det, jeg anser for uheldigt, ikke fordi jeg ikke under Embedsmændene bedre Lønninger, end de have, ja, jeg vil endog saa være meget villig til at gaa betydelig op med Hensyn til adskillige Embedsmænds Lønninger, naar man blot kunde opnaa at faae adskillig færre Embedsmænd, men det tror jeg ikke, man opnaar, naar vi forud binde vor Frihed med Hensyn til Lønningerne, thi derved svækker man i en betydelig Grad Udbygten til en saadan Omorganisation af hele vort Embedsvæsen, som den høilig trænger til. — Naar den ærede Drdsfører sammenlignede denne Bevilling til Embedsmændene med Tilskudet til Høstkolerne, saa forstaaer jeg ikke denne Sammenligning. Hovedsagen for mig og mine Meningsfæller er imidlertid, at Maximalgrændsen sættes ned. Derigjennem ydes en virkelig Retfærdighedshandling opad og nedad til begge Sider. Det er det virkelig Retfærdige og det er det, som vil værne om Thingets Frihed, naar vi komme til at behandle Lønningssløvene. Nedsettelsen af Maximalgrændsen er, som sagt, Hovedsagen for mig. Derimod skal jeg sige, at jeg for mit Vedkommende — jeg har ikke konjereret derom med mine Meningsfæller — lægger mindre Vægt paa Procenten. Naar der f. Ex. blev indvendt fra den ærede Drdsførers Side, at det maatte ikke være rigtigt at tage Noget af Procentberegningen bort fra de lavere Lønninger under 1,600 Kr., saa kan jeg for mit Vedkommende paa det Punkt være ganske enig med den ærede Drdsfører. Jeg sætter ikke